

Óda a Szélhez

Fehér Ferenc

- Fiús fuvallat!

*Lengj vissza, jószagú hereföldi álmom!
Lengj vissza sárgalenhajú nyaram lépes méhesébe;
hozd el égigéző cirok- és kukorica-fattyak illatát
taglóra váró bociknak a Vágóhídra, emlékezetként;
és csordakutak vödrének bádoghús vizét, hogy eladatlan
sánta kiscsikók fűrészthessék fejük a Vásár-tér
meggyulladt fűvén... Lengj vissza pipacsos
partoldalak porcfüves csendjéből; lebbenj be
beléndek illatával véres ajtók nagy hasadékán;
ott csüngnek ernyedő várakozásban Hellas
göndörgyapjas bárányai sorban a vaskampókon, –
úgy szögezte fel őket az elvesztett legclők
utáni vágyakozás, az olthatatlan...*

Lengj el velem, fiús fuvallat!

*lengj el a vér, a víz
oly korán megsejtett, vad ízeivel! lengj át
fészekkel ringó ifjúságom egyetlen nyárdélutánján;
szomszéd kapor-kertek, kései ringlők, uborkás-üvegek
erjedő-érlelődő kovászos csendje fogadjon,
hadd lapuljak meg a sárga tökinda
rengetegében; lekváros kenyerekre
potyogjon a tétova zápor ezüstje;
szép sugarakban hulljon a nap
rám, bujdokolóra, és tudjam, ha tudni lehet még újra:
csak fuvallat az élet!...*

Zizzenő szellő!

*Suhogjon ott a nyomodban
tavaszom árpaszemekkel pergő
pusztai békéje;*

*ne legyen itt soha elmúlás,
csak dolgoz megpihenés, – se távozás,
se elvágyakozás... És a szabadság*

kaszasuhintó képeiben villogjon ott
az én érzékeny férfikorom —
a gyöngye kaszásé, a szelek szerelmesé...

Vizek eláradása — nyugtalan tavaszi szél,
lángok lidérces lobogása — perzselő nyári szél,
puszták bölcs hallgatása — kószáló őszi szél,
behavazott temetők nyugovása — dudáló téli szél
találkozatok össze!

Találkozatok össze,
rónákon ellengő, hegyekből lezúduló,
sivatagokon útsuhanó,
erdőkön elsiető,
folyók folyását felborzoló

feketehajú fergetegek,
zöldszemű zivatarok,
vöröskontyú viharok,
tomboló tájfunok,
jajongó jűgók,
békétlen bőrák,
süvöltő sirokkók,
halálszítáló hóviharok!

A szél legyen újra a sejtelemé:
a seppegő: nyárfalevelek és szeretők szeretkezése,
a sziszegő: szegények és kígyók útrakelése,
a suhogó: esővert ablakok kései beszédje,
a süvöltő: sátrak alatt seregek elpihenése,
a szomorú: a sohasemlátás ölekezése,
a zizzenő: zabkalász halk kiperrenése,
a suhanó: vén órák nyugalmas ketyegése,
a seperészó: mindenek szelíd elfeledése...

Nyugtalan, kései szél!

helyettem pergesd a vár szélkakasát,
halkan, hogy a szélrózsa négy levele el ne peregjen;
kisfiam se szólítson, föl se is neszeljen,
kígyókkal játsszon még négy évig a kertben,
üljön csak ágyában horpadt félelemben, —

nyugtalan, kései szél!

bújj meg a szememben!

Fondorlatos északi szél!

helyettem kerülgesd a tócsát,
kegyetlen hajnali szél, legyél te helyettem a jóság,
feltámadó hajnali szél, csendesítsd karomon az órát,
hívogató hajnali szél, hűs esővel mossad le a csókját,
settenkedő kései szél,
hazafelé ne álljad az útját...

Egyetlen, el nem csituló szél,

szegények és szerelmesek

kísérő társa az éjszakában,
cinélő emlékezet a korhadt ablakfában,
lebegő ládik a folyó oldalában,
sok láthatatlan ujj a kedvesünk hajában,
féltékeny vad a messzeség vadonában,

egyetlen, el nem csituló szél,
egyetlen, el nem csituló szél!

Most elalszom, mint ahogy aludni térnek szófogadó kis
kölyök-szelek;
most apám széllel muzsikáló nyári dínnyeföldi kunyhájában
alvó halott leszek;

most a négy évszak és négy égtáj viharainak minden bús kételyt
odavetek;
örök szelekhez fohászzkodó
híved, társad leszek.

Utítársak

Fehér Ferenc

Azok szótlansága kísér,
akik először hallgatják most velem az expressz raké-
ta-sistergését és nem jön szemükre megnyugtató álom;
akiknek zöld verem, bodzaillatú szárnyék a háló-
fülke zöld-plüss baldahinja, s fáj nekik, hogy a riadt kis
állomások alázatosan, ma is, sorra tisztelegnek;

azok szótlansága kísér,
akik, mióta élnek, ámulni vágytak, s nem ámitja őket
ez a hűvös csillag-robogás, mert érzékeny emlékezésükbe
szénaillat-csóva száll be magányos szlovén hegyi hárfák
szélmarta bordáiról;

akik fiatalok és sápadtak, nem volt még szeretőjük,
s bolgár rózsaszedő lányok leheletét érzik a valaha ittfel-
ejtett rózsaoaj permetegében, s most hideglelősen formál-
gatják képzeletükben azt a tékozlószépségű, kényes asszo-
nyi testet, mely itt feküdt ég és föld között, észbontó meg-
foghatatlanságában;

azok szótlansága kísér,
akiket még fogva tart vidéki vicinálisok szomorú
tovadócögése és akiknek eszükbe jut gyufájuk sercenése
közben egy elmerült gyerekkori utazás a szótlán szülőkkal,
vidéki rokontemetésre, s most az a kis láng meggyújtja ben-
nük ismét a hovatarozás fonnyadthamvú mécsét;

akik a szállodaportásnak majd előre köszönnek és este
elfelejtik kirakni cipőjüket az öreg szállodai cipőtisztítónak,
aki apjukra emlékezteti őket;

akik képeslapokat írnak néhány otthonhagyott jó-
barátnak, szaggatott, hárompontos mondatokkal és a ten-
gerparti terasz asztalkája fölött sokáig gondolkoznak egy
címen, amelyet elmosott emlékezésükből a messzeség vize;

azok szótlansága kísér,
akiket kóborló idegenként okád szemközt az otthoni
riviéra műutain az otthonos idegenek autóinak benzinbúze;
akik egy elfelejtett partizán-dalt dűnnyögnek, öklük
a kocsmá-pultra ejtve;

akik nyakkendő nélkül, trikóban táncolnak és nincs
leülni asztaluk, nincs meginni boruk;

akik úgy osonmak éjféltajt az idegen autócsordák kö-
zött, a szállodák tövében, mint a gyújtogatók;

akik először hallgatják most velem az expressz raké-
ta-sistergését és nem jön szemükre álom,
s akiknek most lázadó jeladással átkopogok az éj-
szakában.

Nem kőnek születél

Fehér Ferenc

*Lemaradtam. A kirándulók már messze fönn zuhognak.
Fontos-e itt, hogy sír, imát mormol, vagy táncdalt énekel
csoszogó csapatjuk? Dermedt-hozzám már úgysem érhet el
semmi földi nesz. Ura lettem e barlang-boltozatnak.*

*Itt csak az ldő kőbeolvadt ős zenéje zsong majd,
s míg hallgatom, kristályos cseppekben folyik a vérem el;
te, kit súlyos titokként hordtam, itt bálvány, jó kő leszel –
tündöklő fárosza suhogó, kőszá légáramoknak.*

*Dehát nem kőnek születél, mellettem asszonnyá lettél,
hogyma nem tarthatlak, hát rózsalevélként peregjél,
szél röptessen, nap ragyogtasson, áldón hulljon a hó rád...*

*Mint aki föleszmél, megyek, hogy a nap alatt keressél,
s ha elérsz, vagy elérlek, csak a meglelt percért szeressél;
melegen csókoló szád ne legyen örökkévalóság!*

Földön felejtett szemmel...

Fehér Ferenc

*Elszabadult a lét,
nyihog vad égi tartón,
sörényében csöpp csillagok csörögnek.
Engem nagy ősz tócsák köszöntnek,
jaj, nem tudom a szemem
a földről fölemelni!...*

*Ugy összezsugorodott a világ!
Olyan nagy a kisfiam szeme!...*

Megtagadna-e, ha megértene:
Szoknyád ráncait keresi arcom,
babonás édesanyám!

Nincsen már neki másém,
pedig még alig is ült ölemben...
A parkba szököm vele.

Olyan valószerűtlen:
itt lent még felhők akadnak
nyújtózó fák ágaiiba...
És beletapogat olykor szívembe
kis tenyeréről egy nagy csiga-biga...

